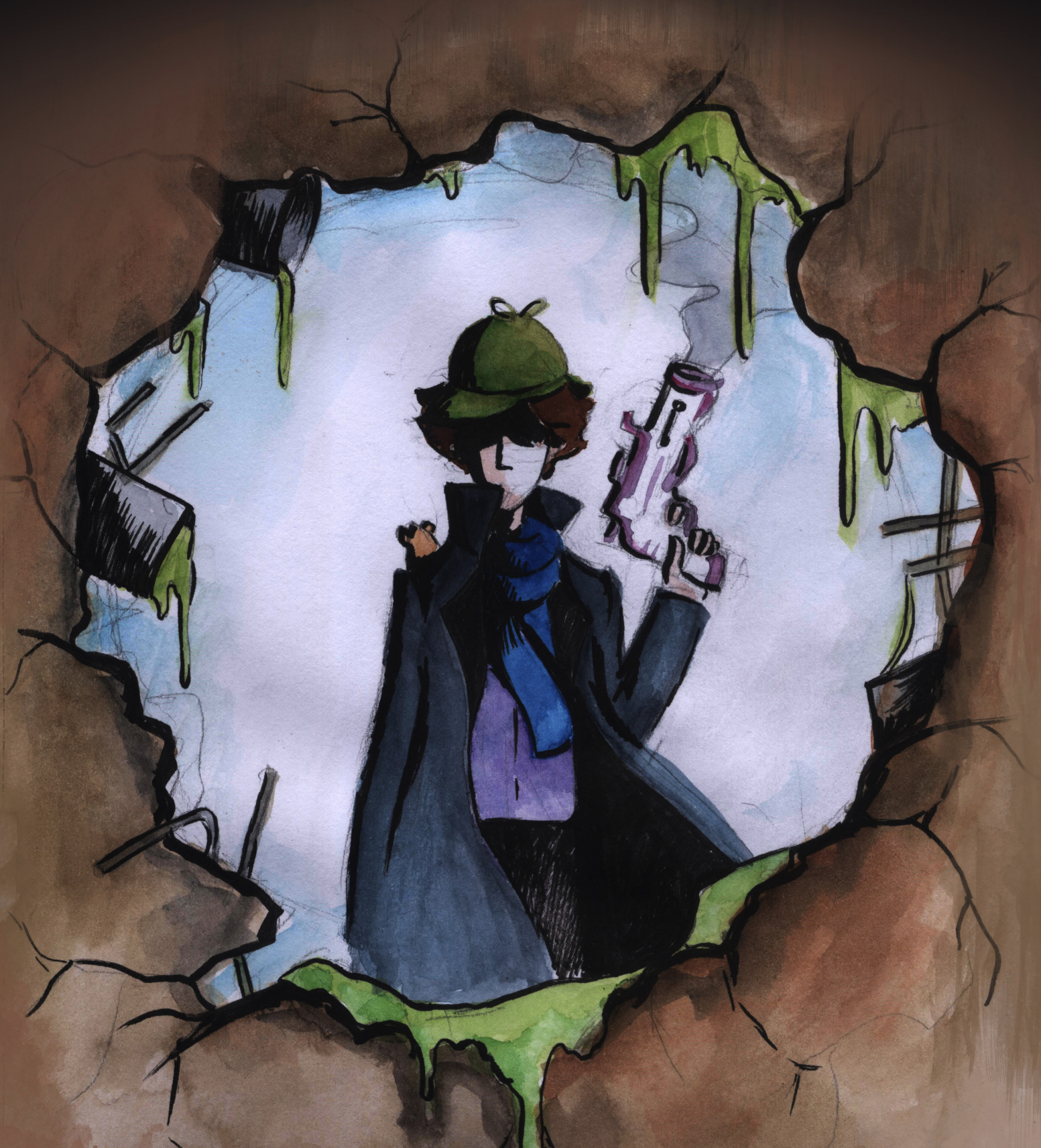

KARTAL AİHL BİLİM KURGU FANTASTİK KULÜBÜ

GEÇİT

BİLUMUM KURGU MECMUASI

2. SAYI 2018

KARTAL AİHL BİLİM KURGU FANTASTİK KULÜBÜ BİLUMUM KURGU MECMUASI

GEÇİTTEKİLER

Mirza Kotil
İbrahim Emir Güney
Ceyda Türk
Elif Beyza Mumcu
Mustafa Saf
Mahir Emir Günbeyi
Emre Berkay Güntekin
MAGUS IGNIS
Hatice Selva Akgül
İrem Selen
Behram Ulukır
Şeyma Onurcan
Balamir Zagnar
Masalsı

EDİTÖR
Ümit Yaşar Özkan
ÇEVİRİ ÇETESİ
Saide Büşra Etke
Ayşe Hümeysra Doğan
Elif Sude Demir
Ceyda Türk
ÖN VE ARKA KAPAK
Aybüke Büşra Mumcu
TASARIM
Emirhan Özmen

- 4 ZERRE / Asaf Halet Çelebi
- 5 KEHANET / Balamir Zagnar
- 6 BİR VAR MIYMIŞ YOK MUYMUŞ / Masalsı
- 8 CANAVARIN ÇAĞRISI / Ceyda Türk
- 9 BÜYÜLÜ... / ΜΑΓΟΥΣ ΙΓΝΙΣ
- 10 KOBAY FARELER / G. M. Molnar / Çeviri Çetesi
- 12 MYSTERE'DEN BORGES / Şeyma Onurcan
- 13 DÜŞE SEYİR / Elif Beyza Mumcu
- 14 2017'DE NOBEL BİLİM KURGUYA VERİLDİ / İrem Selen
- 15 ARRIVAL / Mustafa Saf
- 17 ASAK - 636 / Mahir Emir Günbeyi
- 18 ARİF V 216 "KOMEDİ Mİ, DRAM MI" / Emre Berkay Güntekin
- 19 GELGİT / Ceyda Türk
- 20 THE BEGINNING OF THE END / Hatice Selva Akgül
- 21 UÇUK / Elif Beyza
- 22 KAYBOLAN GÜNLER / İbrahim Emir Güney
- 24 YAQTEENYA / Çeviri Çetesi
- 25 HAYAL ETTİĞİN KADAR GERÇEK HER ŞEY / Emre Berkey Güntekin
- 27 KISA BİLİM KURGU TARİHİ VE 2001: A SPACE ODYSSEY / Behram Ulukır
- 29 STAR WARS EPISODE 8: THE LAST JEDI / Mirza Kotil

Soğuk gülücükler konduruyorsun yüreğime, buz gibi ellerin.
 Hop hop hoplayarak... Şaşakalıyorum.
 Belli zamanın ilk evresinden kara bürünmüş
 Düşlemeler sürüsü bu.
 Mutluluğumun en kesif anlarını yaşıyorum semalarda
 çobanlığını yaparken.
 Dolanıyoruz bilmem kaç ılık yılı iç içe...

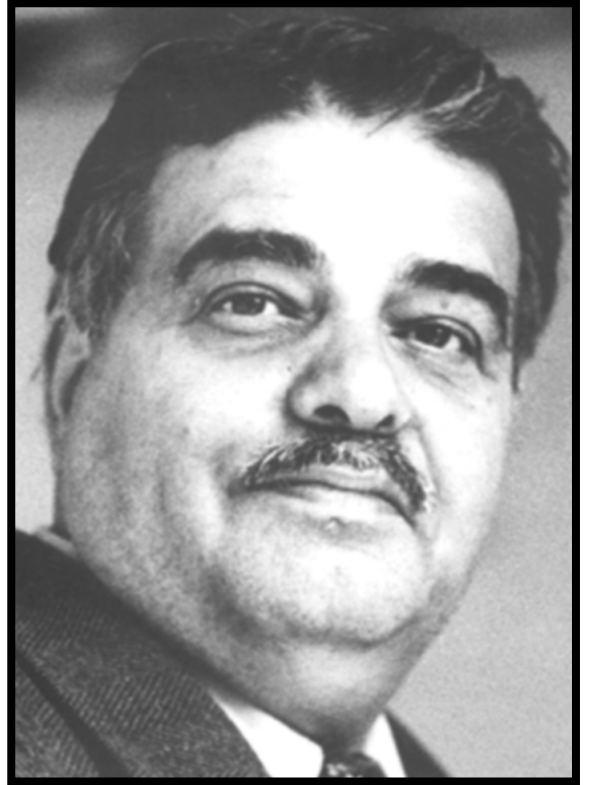
ZERRE

Ansızın gölgenden başka avuçlayacağım
 Hiçbir şeyin kalmıyor
 Bardaktaki son damlacığın içinden kırılan
 Işınlardan da beter nirvanan
 Sarıyor etrafımı büktüğün uzay
 Özgürlüğümü arıyorum sıkıştığım
 Kapsülün içinde

ASAF HALET ÇELEBİ

“Ah! Nasıl da fark edemedim gidişini
 Adımlarında bıraktığın sonsuz benliğini.”

Yığılırken, içi boş tenekelerin çatırdayışına
 Eş bir ses çıkarıyorum.
 Bir acayip diyara uyuyakalıyorum...
 Sesin.
 Güneşten çalınmışçasına sesin!
 Gel, diyor. Misafirimsin.
 Biraz uykuya yakın ,
 Biraz dalgın,
 Biraz... Başka şeylerden uzak
 Anlamayarak

KEHANET

BALAMİR ZAGNAR

Kuzey Toprakları, Krallarının ardında hiç varis bırakmadan fani dünyadan göç etmesi sonucu büyük bir kargaşaya girdi. Zira Kralın değil oğlu, kardeşi bile yoktu. Yani tahta geçecek hiç kimse bulunmuyordu. Hiçbir çıkar yol bulamayan eski kralın Akıl Meclisi, ülkede oluşabilecek isyanları önlemek amacıyla İmparatorlukta yaşayan Büyük Kahin'e kendilerine yol göstermesi için bir heyet gönderdi. Büyük Kahin üç gün müsaade istedi. Üç gün boyunca yemedi ve içmedi. Sadece bir odada oturdu ve iç dünyasına yoğunlaştı. Üç günün sonunda dışarıya çıktığında ağzından şu dizeler döküldü:

Hur kan barerda somak belma garada
Hur kan sokçada be meli berişeka
Beram balbün be hubir kafina
Bel babün kılane sumak be meli kandara

Her kim varırsa kaybolmuş topraklara
Her kim takarsa o halkı arkasına
Selam olsun o büyük şahsa
Baş olsun ölene kadar bu yüce krallığa

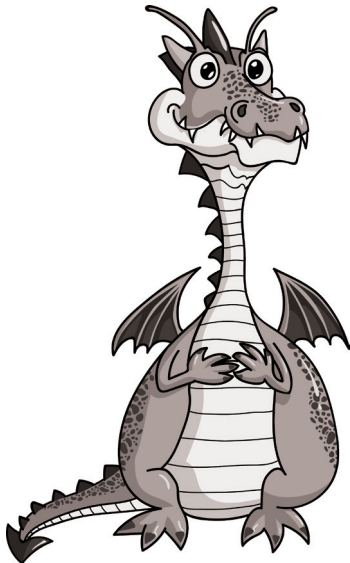
BUZKIRAN DESTANIN'DAN...

BİR VAR MIYMIŞ YOK MUYMUŞ

MASALSI

Bir zamanlar bir var mıymış, yok muymuş? Bunun cevabını arayan, yaşlı mı genç mi olacağına karar veremediğimiz için orta yaşlı olduğunu kabul ettiğimiz bir filozof... Kendisi gerçekten var mıdır yok mudur bilmiyoruz ama bize ulaşan bir masalı olduğu kesin.

Orta yaşlı filozofumuz bir var mıymış, yok muymuş öğrenmek için tüm ülkeyi dolaşmış ama bunun cevabını bilen kimseye rastlamamış. Fakat yolculuğu sırasında tanıştığı, bir köyün en yaşlı insanı -hatta tanıştığı insanların en yaşlısı- ona bu sorunun cevabını varlık ve yokluk arasındaki bir sınırdaki kurulu, varlığına inanmayanların yok ülke olarak nitelendirdiği 'masal' ülkesinde bulabileceğini söylemiş. Tabi bizim filozof da düşmüş masal ülkesinin yollarına. Herkesin yerinden, hatta varlığından bihaber olduğu bu masal ülkesini nerede, nasıl bulmuş bilmiyoruz zaten bizim amacımız da bu soruları değil

masalın başında sorduğumuz, daha doğrusu filozofumuzun sorduğu soruyu cevaplamak.

Masal ülkesine varan filozof yorgunluktan bitap düştüğü için önce kalabilecek bir yer aramaya başlar ama bir türlü bulamaz. Kapı kapı dolaşmaktan perişan olur. Kusura bakma filozof bey ama burada senin durumun için üzülemeyeceğiz. Malum aklıma gelen her sorunun cevabını bulmak için yollara düşersen sonun böyle olur, el memleketinde bir başına böyle gariban kalırsın.

Filozof beyin o gün nerede sabahladığına gelecek olursak, filozof bey bize amaçların peşinden koşmak ve bu koşuda sabırlı olmak gerektiğiyle ilgili uzun ve felsefi bir cevap veriyor. Biz masalın akışında önemli bir rolü olmadığını düşündüğümüzden bu cevaba burada yer vermeyeceğiz.

Sorusunun cevabını bulmak uğruna meşakkatli yollardan geçen filozof, gününü zaten küçük olan bu ülkenin en kalabalık yerinde, meydan çarşısında geçirmeye karar verir. Daha önce birçok insana sormuş olduğu sorunun aynısını masal ülkesinin insanlarına da sorar, fakat yine cevap alamaz. Ancak bu insanların cevap vermemesi, belki de vermemesi cevabı bilmediklerinden değil de cevabı söylemek istemediklerinden gibidir.

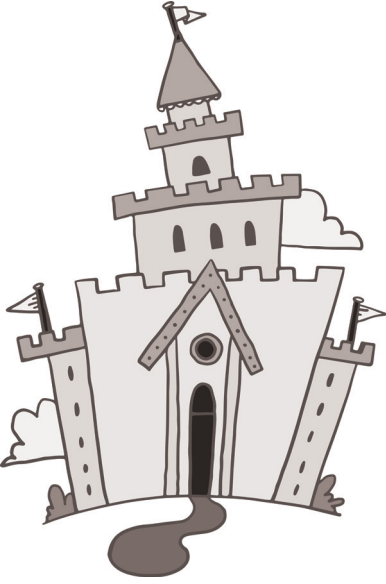
Filozof bey akşam olduğunda dertli ve üzgün, sorusunu düşünüyordu. Onun bu haline dayanamayan bir amca-dertli olan değil üzgün olan haline dayanamayan çünkü burası masal ülkesi ve dertli

olmayanların masalı yoktur yani masal ülkesinde yeri de yoktur- onu avutmaya çalışır. Ona sorusunu bir de masal ülkesinin prensesine sormasını söyler. Filozof o gece biraz daha umutlu uykuya dalar. Bunun nedeni o gece ona evini açan birçok insan bulunması mı- buradan masal ülkesinde bulunmak için dertli olmanın gerekli olduğu, masal ülkesinin insanları tarafından kabul görünmek için ise derdimizle hüznülenecek bir halde olmamız gerektiğini çıkartıyoruz- yoksa amcayla yaptığı konuşma mı, siz karar verin.

Sabahın erken bir saatinde yola çıktığını düşündüğümüz filozof bey masal prensesinin sözde sarayına ulaşır. Sözde dememizin sebebi burasını bir saraydan çok bir harabeyi andırıyor olması. Şimdi bir prensesin, nasıl bir harabede yaşadığını, eğer harabede yaşıyorsa zaten prenses olmayacağını söyleyeceksiniz. Biz de size bunun soy ve genlerle alakalı olduğunu, bu kişinin masal ülkesinin varisi olduğunu ve son olarak da bunun bizim yazdığımız bir masal olduğunun söyleyeceğiz.

Bu açıklamalardan sonra konudan biraz sapmış olabileceğimizi hissediyor ve filozof, prenses, harabe üçlememize geri dönüyoruz.

Filozof gözlerine inanamayarak harabenin kapısına kadar gelir ve içeride bir prenses olduğuna inanmasa da şansını denemek için (filozof gece sandığımızdan daha umutluymuş) "ben masal ülkesinin prensesiyle görüşmeye geldim. "diye bağırır. İçeriden prensesin sesi olması muhtemel bir ses ona ne

istediğini sorar. Filozof ona bir soru sormak istediğini söyler. Prenses ona içeri girmesini söyler. İçeri giren filozof karşısında bir prenses yerine bir ejderha bulunca dehşete düşer. Artık bir prensesin değil bir ejderhanın olması muhtemel sesiyle “SOR” diye kükrer. İyice korkan filozof kendini sakinleştirmeye çalışır ve sorar: “Bir var mıdır yok mudur?” filozofun kendisiyle dalga geçtiğini sanan ejderha sinirlenir fakat sorunun cevabını da düşünür “Ne demek bir var mıdır yok mudur?” “Soruyorum işte sana belki de senin benim olmadığım bir dünyada bir var mıdır yok mudur? birin varlığı benim varlığım, birin yokluğu senin yokluğun değil midir?” Kafası iyice karışan ejderha ben varım o zaman bir de var, çözdüm işte sorunu der. Fakat adı üstünde filozofumuz “Ama bu senin var olduğunu kanıtlamaz ki. Bu bir rüyadır belki, belki de bir masal, (zaten rüyalar da masal değil midir? Neyse bunu çok uzatmıyoruz zaten karakterlerimiz bir masalın içinde olduklarının farkına varmak üzere) biz de bu masalın karakterleriyizdir ve masalla birlikte biteceğizdir.” Ama masalları biten karakterler yok olmazlar, tam tersi varoluşun ilk adımlarını atarlar diyen ejderha verdiği yanıtın memnun gözlerini filozofa diker “değil mi?” (ejderhamız her ne kadar

ilk başta filozofa kızgın da olsa, söylediklerinde bir haklılık payı bulmuş olacak ki onun cevaplarına kendisinininkilerden çok güveniyor. Demek ki daha önce hiç kafa yormadığı konularda ki cehaletinin farkında)

Filozof biraz düşünür ve sonunda “haklısın” der. Fakat bizim bir masalımız olsa bile henüz yeni başlamış olacağı için ve bittikten sonra ne kadar uzun süre var olsa da, var olan her şey gibi yok olmasa bile başka bir şeye dönüşeceği için bizim şu an var olmamız imkânsız cevabını verir.

Filozofun bu cevabından sonra (ejderhanın yüzünde oluşan kederli ifadeyi görmeden inanmazdınız ve siz bunu göremeyeceğiniz için inanıp inanmamanızın bizim elimizde olmadığını düşünüyor bu yüzden bunu size bırakıyoruz) gerçekten uzun diyebileceğimiz bir süre düşünen ejderha ani bir hareketle arkasını döner ve filozoftan birkaç adım uzaklaşır. Her şeyi karıştırmayı beceren yetenekli filozof ise az önce küstürdüğü ejderhaya- ejderhamızın filozofa mı, hayata mı, yoksa masala mı küstüğünü biz de bilmiyoruz- doğru ilerler ve şaşkınlıktan bir yaşına daha girer. Bunun sebebi az önce filozofla girdiği varoluş mücadelesini kaybettiği için ağlattığı ejderhadır. Ne yazık ki filozof bey akıllanmaz ve ağlayan bir ejderhaya sorulmaması gereken bir soruyu sorar: “peki, sen nasıl prenses olabilirsin?”

Allahtan bu soruya ejderha değil de “O prenses değil, ben prensesim” diyen ve hikâyemize an itibariyle giriş yapan iri yarı bir prenses yanıt vermiştir. Tek dileği biri bulmak iken karşısında devasa bir ejderha ve şimdiye kadar yazılan masallardaki hiçbir prensese benzemeyen bir prenses bulmuştur. İyice kafası karışan filozof bir ejderhaya bir prensese bakar. Onun bakışını fark

eden prenses ise filozofa dönerek, ejderhanın ayağındaki zincirleri gösterir:

“Bu ejderha benim tutsağım, her ne kadar bildiğin masallarda ejderhalar prensesleri tutsak olsa da o masallar ejderhaların anlattığı masallardır. Bense bir prensesim. Masal Ülkesinin prensesi. Kendi masalımda elbette ejderhaları tutsak alırım. Şimdi söyle bakalım sen neden buradasın?”

Filozof prensese sormak için ta nerelerden kalkıp geldiği sorusunu sorar. Filozofun sorusunu duyunca şimdiye kadar çok öfkeli görünen prenses yumuşar ve cevap verir: “Bir yokmuş bir varmış. Biri arayan bir filozof varmış. Biri arıyormuş çünkü bir yokmuş. Biri ararken masal ülkesini bulan filozof aslında biri bulmuş fakat göremiyormuş. Çünkü orada zaten hep bir varmış.”

Prensesi dinledikten sonra, filozofumuz prensese teşekkür ederek oradan ayrılır, tabii çıkarken prensesin cebinden gizlice aldığı anahtarla ejderhanın zincirlerini açmayı da unutmaz.

Fakat masalın sonunda ne filozof ne de ejderha masal ülkesinden çıkar, çünkü bir kere o ülkeden içeri girmek demek artık masal olmak demektir. Ve masalın başında biri arayan filozof, biri bulduğuna ve artık araması gereken başka birler olmadığına, kendisini prensesin tutsaklığından kurtaracak bir umuda inanan ejderha ise kaçıp kendi masalını bulamayacağına çünkü aslında var olmadığına inanmaktadır.

Biz filozofun masalını anlattık. Baştaki soruya gelecek olursak, “Bir var mıymış yok muymuş?” Masalın başında söylediğimiz gibi bu filozof gerçekten var mıymış yoksa yok muymuş? sorusu kadar yazarın bilgisi dâhilinde değildir diyoruz ve böylece masalımızı bitiriyoruz.

CANAVARIN ÇAĞRISI

CEYDA TÜRK

Canavarın Çağrısı dışarıdan bakıldığında çok uç bir fikrin ürünü gibi dursa da genel olarak tüm insanlığı ilgilendiren konuları içeriyor. Kitabın ana kurgusu ve içeriği başta rastlandık gelse bile babasından ayrı belki de annesinin kanseriyle beraber annesinin o sevimsiz, durağan evinde yaşamaya mahkum ve annesinin hastalığının her aşamasında biraz daha hayatı zorlaşan, kabuslarla uyanan bir çocuğun hayatı okudukça içine çekiyor ve insanın merhametini körüklüyor. Sayfaları geride bıraktıkça Conor O'Malley'in aslında ne kadar güçlü olduğu hayranlıkla farkediliyor. Bir gece ansızın gelen canavardan korkmamacak kadar olgunlaşan çocuk, konu annesinin elini tutamadığı kabuslara gelince gerçek yaşına geri dönüyor. Geceleri ziyarete gelen canavarsa kitabı çok daha can alıcı hale getiriyor. Canavarın

geceleeri anlattığı hikayeler hem Conor'a hem de bize iyiyi-kötüyü, inançlarımıza bağlılığımızı, içimizdeki canavara ne kadar hakim olabildiğimizi sorgulatıyor. Bizi sorunlarımızla yüzleştirmekle birlikte bilinçaltımızdaki kendimize bile söyleyemediğimiz bazı düşünceleri aslında söylemez kılanın biz olduğumuzu zihnimize kazıyor.

Kısacası kitap bize yazar Patrick Ness'in yalın diliyle eksiksiz bir gerçekliği betimliyor. Canavarın Çağrısı büyük oranda beklentileri karşılayacak bir kitap.

Filmine gelecek olursak, ki-

tabıyla aynı doğrultuda giden o değerli yapımlardan biri. Kitabı önceden okuduysanız, seyrederken okumuş olduğunuz satırların yankısını birebir zihninizde duyabilirsiniz. Kendi hayal gücünüzle oluşturduğunuz somutluk ile başka bir insanın zihninde harmanlayıp perdeye yansıttığı bu hikaye sizi çok uzak yerlere götürebilir. Çok ufak farklılıkları haricinde gerek animasyon kısımları olsun gerekse seslendirmeleri olsun kendi alanında en az kitabı kadar etkileyici.

BÜYÜLÜ...

MAGUS IGNIS

Büyüye inanır mısınız?
İnsanların çoğu inanmaz
Bilirim inanmazsınız
Gariptir kolay anlaşılmaz

Bundan bir kaç yüzyıl önceydi
Çok daha saygındık toplumda
Tek sıkıntımız kiliseydi
Bir gün yakalandı ustam da
Koca büyük kara büyücü
“NISI ... MALEFICI ... ALITER”
Dağları parçalardı gücü
Sonu oldu kızgın ateşler
Yaptı gitmeden son büyüyü
Eşyaya gizlendi tüm efsun
Sandılar ki yok oldu büyü
Yüzü güldü Innocentiusun

Ateş büyücüsüyüm ben
İçimdeki ateş sönmeli
İçteki ateştir öldüren
Ben mi yoksa o mu yenmeli?
Ona bile hükmedemezsem
Nasıl kaldırırim güneşi

“ORIENTALEM ORIRI SOLEM”

Var mıdır büyüün eşi
Yakılıp kül olmadan önce
Söylemem gereken şeyler var
Bu sır kaybolur ben ölünce
Güce hükmeder anlayanlar

“ET MVTARE ANIMVM TVVM”

Bir bakarsın güldürüverir
Yalan değildir konuştuğum
Bir bakarsın ağlatıverir
Görüneni göremiyorum
Ama görünmezi gösterir
Ne olduğunu anlarsanız
Bir bakarsın şaşırtıverir
Uğraşsanız bulamazsınız
Kehanet sizi buluverir
Dediğimi unutursanız
Büyünün ilmi yitiverir

“ABSCONDERE”

KOBAY FARELER

G. M. MOLNAR

ÇEVİRİ ÇETESİ

“Hiç deneylerinizde kullandığınız kobaylarınıza kendinizi yakın hissettiniz mi?”

Profesör beyaz farelerin kafesinin üzerinden öğrencisine bakarak gülümsedi. Gariptir ki, daha önce hiç karşılaşmadığı bu gencin gelişini fark etmemişti. Farelerin yemlerini değiştirmeyi bitirdi ve tel kapıyı örttü. Cevap vermeden önce kısaca bir düşündü. “Sanırım,” sempatik bir şekilde devam etti, “Bazıları cidden sevimli hatta akıllı da zaten onları kullanmamızın sebebi de bu ve maymunlardan çok daha ucuzlar.” dedi.

Profesör kendi şakasına güldü.

Ama genç adamın yüzünde bir tebessüm uyandıramadı. Ciddiyetini korumaya devam etti. Kara kara düşünürken kaşları çatıldı. Ağzını büzüştürdü. “Kanser, kimyasallar... Bilim adına bu canlılara eziyet etmekten suçluluk duymuyor musunuz?”

Yaşlı adam suratının düştüğünü fark etti. Olayın etikliğini tartışacak durumda değildi. Gencin hangi sınıftan olduğunu hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. “Siz hayvan hakları koruyucuları benim işimi cehenneme mi çevirmeye çalışıyorsunuz?”

“Hayır, efendim. Yalnızca size dost ve

biraz da...”gözleri profesörün gözlerine kilitlendiğinde adamın sesi çatallaştı. Gözleri, yaşlı adamın daha önce rast gelmediği, kestirmesi güç ve rahatsız edici zeka pırıltılarıyla kaplıydı. “...fikir ayrılığına düşmüş bir araştırmacı olarak soruyorum.”

Profesör izahı olmayan bir biçimde ürperdi, huzursuzluğunu gizlemek için bakışlarını farelerin kafesine çevirdi. Vereceği cevapta karar kıldığında farelerden birinin çarkın içinde koşuşunu izledi. Nihayet, “Pekala, ne kadar tatlı ve zeki olsalar da onlar sadece fare. Onların üzerinde araştırma yaparak insanların hayatlarını kurtarabilecek bilgiyi elde ediyorsunuz. Bu durumda, sizin için hangisi daha önemli? Peynir yiyen kemirgenlerin hayatı mı, canlı ve nefes alan insanlar mı?”

“Onlar sadece fare...” Genç adam iç geçirdi. “Ama kobaylarımla daha fazla vakit geçirdikçe daha karmaşık görünmeye başladılar. Araştırıyorlar, üretiyorlar. Birbirlerini sevebildiklerini bile söyleyebilirim.” Profesör homurdandı. “Fareler ve sevgi mi?”

“Hiç deneylerinizde kullandığınız kobaylarınıza kendinizi yakın hissettiniz mi?”

Öğrenci gelişigüzel sordu, “Eşinizi seviyor musunuz?”

“Tabii ki, ama bunun farelerle bir alakası yok. Onları öylece bizimle karşılaştıramazsın. Bizim türümüz onlardan çok daha gelişmiş, her açıdan.”

“Yani bu bize onlara bunu yapma hakkı verir, öyle mi?” Adam bu soruyu profesörden çok kendine yöneltmişti. Profesör iç geçirdi ve duvardaki saate göz attı. Neredeyse öğle yemeği vaktiydi ve profesör acıkmıştı. Genç adam profesörün hareketini fark etti ve dedi ki “Lütfen, sadece bir soru daha, bakın şimdi kobaylar üzerinde yapılan araştırmanın tamamlandığını düşünün. Kalan denekleri başka bir tesise transfer edemiyorsunuz ya da başka bir araştırma için kullanamıyorsunuz. İki seçeneğiniz var; denekleri yok etmek ya da serbest bırakmak. Ne yapardınız?”

Profesör kobay farelerle ilgili ahlaki kuralları sorgulamanın getirdiği huzursuzluk ve yorgunlukla bir kez daha iç geçirdi. “Peki, onları tamamen serbest bırakamam, değil mi? Kafesin içinde her ne kadar sevimli görünseler de aslında her biri bir bela anlamına geliyor. Hastalık taşıyorlar, binaları ve ekinleri kemiriyorlar, büyük bir hızla ürüyorlar

ve içinde bulundukları her ortamı yok ediyorlar. Eğer fareleri serbest bırakırsam, istilaya uğrarız. Onları ortadan kaldırmak zorundayım.”

“Başka bir yolu yok mu?”

Genç adam diğerinin vardıgı kanıya olumlu bakıyordu. Adamın kobaylarına karşı beslediği şefkatin farkına varınca, profesör destek verircesine omzunu sıktı. “Onlar altı üstü birer fare, evlat. Kendini kötü hissetme. Gerekeni yapmak zorundasın.”

Profesör genç adamın yanından geçerken, tuhaf bakışlarını adama iliştiirdi. Aralarında geçen konuşmaya bir daha kafa yormadı. Genç adam profesörün gidişini dikkatlice izledi, bir şeyi titizce incelemek onun huyuydu. Kafesteki fareye bakmak için laboratuvara geri döndü. Fare çarktan indi ve kıvrılarak yemeğine giden yolu aldı, sahip olduğu koşullarla mutlu görünüyordu. Adam kafasını salladı. Ceketinden bir cep telefonu çıkardı, herhangi bir numara tuşlamadan, telefonu kulak hizasına kaldırdı. Konuşması gıcırdama ve guruldama seslerinden ibaret uzaylı diliydi: “Gezegensel Yaşam Alanı E’den nakil istiyorum. Proje imhası onaylandı.”

MYSTERE'DEN BORGES

ŞEYMA ONURCAN

Evren, Borges'e eşsiz kelimeler bahşetmiştir, onları kağıtlara paylaştırıp, kendi suretini bulsun diye. Ortaya çıkan eserler birer itiraftır, saklanmış itiraflar, elbette insanı büyüleyebilecek yalanlar. Kum Kitabı vardır mesela, eski bir tılsım. Kum kadar sonsuz sayfaları sonsuz bilgiyi taşırmış. Birçokları, belki sonsuzluktan bir parça kapma umuduyla ya da sona ulaşma hırsıyla, hayallerine katar kitabı. Dostumuz Temesvar şanslı değilse kişi, kitabı gerçekliğe bağlayan hiçbir kanıt göremez ve başlamadan biter macerası.

Kusura bakmayın bir giriş bölümü yazmadım, konumuzu bile açıklamadım size. Bir çizgi romandı bu, ya da bir dünya,

her ne demek isterseniz. Ben okuyana kadar tamamen buydu. Zihnime yansıdığı andan itibaren ise sadece benim bildiğim bir hikaye olu. Kitabı eline alan herkes aynı satırları okur, fakat kelimelerin her birimize gösterdiği anlam farklıdır. Çok yanlış anlattığımı, aslında o ya da şu yönüne değinmem gerektiğini söylemeyin. Zira yazacaklarım, bütün hikayenin yalnızca benim zihnime sızan kısmı.

Martin Mystere vardır, ünlü çizgi roman karakteri. İtalyada doğmuş, Amerikalı arkeolog, sanat tarihçisi, yazar. Ortağı ve dostu Java ile birlikte bilinmezleri takip etmek en büyük hobisi, belki de sadece belayı çekiyordur. Bu yazdığım ise onun iki bölümlük bir macerası. Birincisinin adı Kum Kitabı, ikincisinin Alef, İbranice'de alfabenin ilk harfi. İki bölüm de ismini, hikayede adını bolca duyacağınız Arjantinli yazar Jorge Luis Borges'in iki hikayesinden alır ki, maceramızın büyük bölümü Buenos Aires'de geçiyor. Olayları başlatan şey ise bir makale. Küçük bir katliama sebep olan teori, Mystere'ı da dahil edecektir içine. Kahramanlarımız Latin Amerika Edebiyatı profesörü Milo Temesvar ile birlikte karmaşık bir bilgi labirentinde yollarını çizirken doğrudan hikayeleri rehber alacaklardır.

Fakat aynalar ve maskeler, dostlarım, gizlenenler ve apaçık ortadakiler göze farklı görünmez. Çünkü onlar Borges'in labirentindelerdir, ve o 'uydurma ile gerçek olanı birkirine karıştırmayı severdi'.

Evren, uçsuz bucaksız, engin bir kitaptır, demiş Muhiddin İbn- Arabi. Dostlarımızın aradığı şey bir kitap. Sonsuz sayfası var kitabın sonsuz bilgiyi içeren, sayfaları rastgele numaralandırılmış. Verilen bilginin belli bir sınırı yok, hepsi aynı düzlemde aynı zamanda var olmakta. Görmek güç, bir kere baktıktan sonra ise bir anı olarak unutulmaya bırakmak veya ışığında kör olana kadar yararlanmak size kalıyor. Bu mucizenin peşinde olan başkaları da vardır pekala, gerçekte ne olduğunu bilen ise çok az.

Bir gerçek vardır hikayede ama bu diğerlerinin yalan olduğunu göstermez. Her kelimenin başka bir anlamı daha vardır. Söylenen hiçbir söz gereksiz değildir fakat her şeye bir saflıkla bakmamak gerekir. Sonuçta Borges bile yazardı, tarihçi değil. Oynamıştır kelimelerle.

Tekrar etmeme izin verin, bu iki bölümlük bir macera. Birincisinin adı Kum Kitabı, sonsuzluk. İkincisinin Alef, evren.

DÜŞE SEYİR

ELİF BEYZA MUMCU

Gözlerini gerçekliğe açtı. Camdaki yansımasıyla burun buruna geldi. Yansımasının gerisinde uçuşan penguenlerle beraber özgürlüklerine koşan salyangozları izlemeye koyuldu. Elektrik telindeki güvercinlerin yanına bir devekuşu konuşlandı. Yunus ise, elinde faturalar kara kara düşünüp ahlıyordu ufak su birikintisinde. Ta ki ejderhanın teki suya dalıp ona su sıçratana kadar. İlerde bir Bengal kaplanı, Afrika geyiğine el öptürüyordu. Malum, bayramdı bu, küslük olmazdı. Yanlarındaki kutup ayısı bir elinde bavulu, bir elinde yelpazesi ile adres sormaya çalışıyordu. Bilinmeyen yollarda ilerlemeye devam ederken kafasını cama yasladı. Göz kapaklarının kapandığını hissetti. Servisin, okulun giriş kapısına yanaştığını düşledi.

2017' DE NOBEL BİLİM KURGUYA VERİLDİ

İREM SELEN

2017 Nobel edebiyat ödülü sahibi Kazuo Ishiguro 1954 yılında Japonya'nın Nagasaki kentinde doğmuştur. Beş yaşındayken ailesi ile birlikte İngiltere'ye yerleşen Ishiguro bir röportajında kendisini İngiliz mi yoksa Japon mu hissettiği sorulduğunda “İnsanlar üçte iki bir şey, gerisi başka bir şey değil. Mizaç, kişilik ve bakış açısı böyle bölünmüyor. Bunlar net biçimde ayrılmıyor. Sonuçta garip homojen bir karışım oluyorsunuz. Kültürel ve ırksal olarak karışık insanlar bu yüzyılın sonunda daha yaygın olacak. Dünya bu yöne doğru gidiyor.” demiştir.

2005 yılında yazdığı “Beni

Asla Bırakma” adlı romanı Time dergisi tarafından hazırlanmış “İngilizce yazılmış en iyi 100 roman” ve “Ölmeden önce okunması gereken 1000 kitap” listelerine girmeyi başarmıştır.

Okuyucularda derin bir üzüntüden çok olayların kabullenilmişliği ve sıradanlığıyla kan dondurucu bir etki bırakan kitapta karakterler alışılmış distopya romanlarının aksine hiçbir başkaldırı göstermiyor, karakterler en başından beri onları bekleyen geleceklere razı oluyorlar. Sakın kan dondurucu dediğime ve kapağına aldanıp bir korku romanı sanmayın. Bilimsel yönünden çok verilmek istenen mesajıyla öne çıkan “Beni

Asla Bırakma” ününü hak eden bir bilim kurgu ve distopya romanıdır.

Bilim kurgunun gittikçe önem kazandığı günümüzde bazı insanların hala inatla bu türde yazılan kitaplara önyargıyla yaklaşması, hatta bazılarının bu kitapları tanımaması üzücü bir gerçek. Google, Apple, Microsoft gibi şirketlerde çalışan mucitlerin hepsinin gençliğinde bilim kurgu okuru olması, bilim kurgunun yeni şeyler icat etmede ve hayal gücünün genişletilmesinde ne kadar önemli bir etken olduğunun kanıtıyken bu türün acımasızca yabana atılması tamamen eski kafalılık ve önyargıdan kaynaklanıyor. Her ne kadar bilim kurgu ve edebiyat birbirinden farklı şeylermiş gibi gösterilmeye çalışılsa da bunlar birbirinden farklı değildir. İyi bilim kurgu iyi edebiyattır.

Günümüzde yukarıda belirttiğim gibi bu düşünce giderek azalmakta. “Büyük bir duygusal güce sahip romanlarında dünya ile hayali algı arasındaki uçurumu ortaya çıkardığı için” Nobel edebiyat ödülünün sahibi olana Kazuo Ishiguro sayesinde Nobel de bu sene bilim kurguya gitti. O halde biz kitapçılarda bilim kurgu raflarına doğru gitmek ve kitaplıklarımızda bilim kurguya yer açmak için neyi bekliyoruz? Yazarın sürükleyici anlatımı ve meraklandırıran konusuyla elinizden bırakamayacağınız “Beni Asla Bırakma” sizin için iyi bir başlangıç olacaktır.

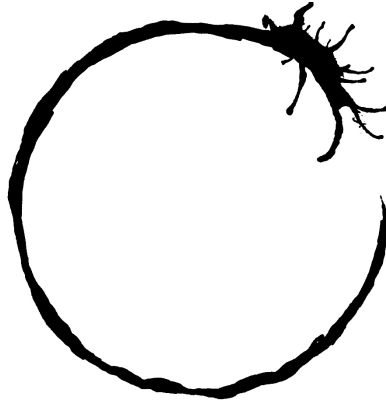
ARRIVAL

MUSTAFA SAF

Dünyanın farklı bölgelerine iniş yapmış 12 uzay gemisinin insanlar ile iletişime geçmesini konu edinen Arrival muadilleri çok aksi bir bakış açısına sahip. Uzaylı filmlerinin bu zamana kadar kafamızda çizdiği genel bir portre vardır. Bunlar ilk başlarda yeşil cilde sahip yaratıklar olarak meydana gelmiş, ardından günümüzdeki bilgisayar üretimi imgeleme teknolojisinin gelişmesi ile daha etkileyici bir şekilde bürünmüşlerse de kimlikleri asla değişmemiştir. Ya çok saldırgandır uzaylılar bizlere saldırırlaryadaçokmasumlardır biz onları kullanırız. Yani demek istediğim uzaylı filmleri fantastik kurgunun ötesine tam anlamıyla geçememiştir. İnsanoğlu olarak aradığımız”Uzaylılar dünyaya gelseler ne olurdu?” sorusuna aradığımız yanıtı düzgün bir cevap veren bir film bulmak mümkün değil. İşte Arrival benim gözümde bunu başardı, bu soruya çok kafaya yatkın bir cevap getirdi.

Yeni tanıştığınız bir insanla nasıl ilk etkileşiminiz dil yolu

ile oluyorsa uzaylılarla da öyle olmalı. Filmde Amerikalı dil bilimci Louis yetkililerin isteği üzerine bir fizikçiyle beraber uzaylılarla etkileşime geçmeye çalışıyor. İlk başvuru kişi bir dilbilimci çünkü dilin evrendeki temel

gerçeklerden biri olduğunu biliyorlar. Yani karşınıza çıkan şey ne olursa olsun bu bir canlı ise mutlaka bir şekilde hemcinsleriyle iletişime geçeceği için öyle ya da böyle bir dile sahip olmak zorunda. İkinci adam ise bir fizikçi bunun nedeni ise matematiğin evrenselliğini kullanarak uzaylılar ile anlaşabileceklerini düşünceleri. Bu iki beyin bir olup uzaylıları anlamaya çalışıyor.

Filmi diğer uzaylı filmlerinden ayıran kısmına kısaca değindikten sonra filmin asıl konusuna, bize vermek istediği mesajı biraz değinelim. Filmin açılışıyla başlayalım. Ana karakterimiz zamanı ne kadar yanlış algıladığını söylüyor. Kızının ölümüne giden süreci görüyoruz ve kızının ölümüyle bu ilk sahne bitiyor. Burada çok önemli bir söz dökülüyor karakterin ağzından, “Ve bu sondu.”. Yani ana karakterimiz Louise daha filmin başından bu filmin sonu bu diyor. Diğer filmlerden farklı bir zaman örgüsüne sahip film bizi zamanda ileriye götürüp getiriyor. İlk sahneden sonra normale dönen film tekrar nerde anormalleşmeye, bize anlamadığımız birtakım sahneler göstermeye başlıyor? Tam da ana karakterimizin uzaylıların dilini anladığı ilk an. Filmin büyüğü Sapir-Whorf hipotezinde saklı ki bu bilgiyi film bize kendi veriyor. Orada denilene göre bir insan kendi dilini bırakıp bir başka dile yoğunlaşır ve o dil üzerine kafa yorarsa düşünce yapısı tamamen değişir, artık aynı

şekilde beynini işletemez. Olaylara bakış açısı farklıdır. Bu filmde Louise uzaylıları ilk anladığı an rüyalarında hatta bazen uyanırken bile beyninin derinliklerinde halüsinasyonlar görüyor, bunlara kendisi bile anlam veremiyor. Çünkü o farkında değil ama düşünce yapısı yavaş yavaş değişmeye başlıyor. Durduk yere tanımadığı bir kız çocuğunu görüyor. Uzaylıları daha çok anladıkça onlarla konuşmayı ilerlettikçe gördüğü halüsinasyonlar daha da belirginleşiyor. Gördüğü kız ona anne diye hitap etmeye başlıyor. Bu hayal sahnelerinde bize gene birtakım ipuçları veriliyor. Uzaylılarla etkileşim işini ana karakterimiz dışında fizikçi bir abimizin yürüttüğünü söylemiştik. Filmin bir sahnesinde Louise o enteresan hayal seanslarından birinde kendisine anne diyen

küçük bir kız çocuğunun oyun hamurlarıyla gezegeni ziyarete gelen uzaylıların birebir aynısını yaptığını görüyor. Buradan anlıyoruz ki bu sahne gelecektir. Ardından ileride bir sahnede, tekrar halüsinasyon anı, Louise kızıyla kavga ediyor, kızı bir konu hakkında kesin cevap istiyor, Louise cevap veremeyeceğini kesin cevap istiyorsa babasına sorması gerektiğini çünkü onun sayısalcı olduğunu söylüyor. Filmde tanıdığımız tek sayısalcı Ian, acaba konu nereye gidiyor? Bu hayal sekanslarından en dramatik olanı ise kızın annesine, “Babam hiç senin bana baktığın gibi bakmıyor” cümlesi. Burada olayı ilginçleştiren şey Louise’in cevabı, “Bunun sorumlusu benim.” Bu olayları açıklamadan önce Sapir-Whorf hipotezine geri dönelim. Bu hipotezin dil ile düşünme mekanizmasını tamamen değiştirdiğini söylemiştik. Dikkat ettiyseniz uzaylıların dilindeki tüm harfler daire şeklinde, anlatmaya çalıştıkları her şeyi bu şekilde ifade ediyorlar. Aslında burada da güzel bir mesaj var, zaman algısını yıkmış bir uzaylı türüne yakışır bir dil.

Olayları en başından ele alalım, ilk sahnede karakterimiz bunun son olduğunu söylemişti. Film boyunca gördüğümüz o hayal sahneleri aslında karakterimizin geleceğiydi.

Uzaylıların dilinin özelliği zaman algısını yıkmaması, onu bir çizgi gibi görmektense dairesel bir biçimde zamanın her anına zihin ile yolculuk edebilmektir. Louise uzaylılar ile görüştüğü her an o dili biraz daha anlıyor ve zaman algısı da bununla beraber değişiyordu. Parça parça geleceğini görüyordu, yanındaki fizikçi Ian aslında onun kocası olacaktı, Louise bunların hepsinin olacağını bilerek adamın evlenme teklifini kabul etti. Kızın “Babam hiç senin bana baktığın gibi bakmıyor” cümlesinin altında yatan gerçek Louise’in Ian’a kızının ne zaman öleceğini söylemiş olmasıydı. Uzaylılar geleceğe, geçmişe ve şimdiye aynı anda bakabiliyorlar. İnsanların 3000 yıl sonra kendilerine yardım edeceklerini bildiklerinden onlara bir hediye olarak dil aracılığıyla kendi zaman algılarını sunmuşlar, insanlığa bu şekilde teşekkür etmek istemişler.

Film gerek müzikleri gerekse alışlagelmişin dışında bir uzaylı portresi çizmesi nedeniyle çok başarılı bir film. Üstelik bunları anlatırken olayı Louise’in hikayesiyle dramatikleştirilmesi filme başka

Asak-636 topraklarını kendilerine vaat edilmiş sayan İsyantisler, Omansıl İttifakı'nın boşluğunu fırsat bilip Sümlanüm toprakları işgal etti. En çok korktukları şey Sümlanümlerin en ileri teknolojiler kullanılarak uyutuldukları uykudan uyanmasıydı.

ASAK - 636

MAHİR GÜNBEYİ

ARİF V 216 - “KOMEDİ Mİ, DRAM MI?”

EMRE BERKAY GÜNTEKİN

Daha gala tarihine hemen hemen 1 yıl varken fragman yayınlayıp insanları heyecanlandırdı, kamera arkası görüntülerini de sonrasında yayınlayıp “Bu kadar da uğraşmış mı cidden?” dedirtti, vizyon tarihinden ufak bir zaman önce yine bir fragman yayınlayıp izleyicisini adeta “Ben geliyorum, hazır olun!” diye uyardı, vizyon tarihinden sonra filmdeki karakterlerin yer aldığı geniş künyeler ile filmde geçen şarkıları yıllar önce açtığı filmle aynı addaki kanalına attı, hatta bu şarkılar ile bir albüm yapıp tekrar

piyasaya sürdü. Peki bu kadar şeyi niye yaptı? Halk arasında sıkça kullandığımız, tabir-i caiz ise işsizlik için mi, yoksa filmin senaryosunu kurguladığında kendisine büyüleyici geldiği için mi? Belki başka bir sebep vardır, olamaz mı?

Arif V 216 insanların komedi uğruna gidip bir gram gülmeden geldiği bir film gibi gösterildi en başında. Çünkü insanlar filmi izlemeye giderken karşılarında işlenmiş, emek uğraştırmayan bir mizah uğruna gittiler,

izlediklerindeyse böylesine saf bir komedi gördüklerinde nasıl işleyeceklerini bilemedikleri için en ufak bir gülücük belirtisi bile olmadan 2 saatlik filmi sıkıla sıkıla izlediler. Belki de biraz daha dikkatli izleseler bu dahiyane senaryoya serpilmiş güzel göndermelerle ülkenin mizah anlayışının bilindiği üzere olmadığını anlarlardı.

Bana göre Arif V 216 Yeşilçam’ın enfes dokusunu Hollywood tadında yaşatan, günümüz Türk sinemasını iki eliyle tutup sarsacak şekilde eleştiren, Cem Yılmaz’ın klasik mizah anlayışını farklı bir havaya büründüren Türk Sineması’nda yapılmış en iyi filmlerden

biri. Bu bahsettiğim öncülleri ise müthiş göndermelerle karşımıza sunuyor. Vizonte, The Shining, Whiplash, Düğün Gecesi, Kill Bill, Terminatör, Back to the Future vb. filmlere gerek repikleri gerekse karakterleriyle gönderme yaparken Türk Sineması’nın usta sanatçılarından Filiz Akın, Zeki Müren, Sadri Alışık, Ayhan Işık vb. ile de özdeşleşmiş hareketleri ve olayları senaryonun gidişatına ustaca serpiştiriyor. Bunları ise bir bilim kurgu ve fantastik öğelerin ışığında yapmak gerçekten zor iş olmasına rağmen çıkan ürün bizi şaşırtıyor ve mutlu ediyor.

Kısacası bu filme artık “Komedi mi, dram mı?” gözüyle bakmaktansa Yeşilçam’a bir saygı, Hollywood ve internet klişelerine bir rest ve bilim-kurguya yeni bir soluk gözüyle bakarsak hem ortadaki emeğin farkına varır hem artık bu soruyu film vizyondayken film hakkındaki tek gündem yapmaz hem de yazımın başında bahsettiğim soruya “Belki de başka bir sebep vardır, olamaz mı?” cümlesini referans olarak sinemayı seviyor, gerçekten film yapıyor ve uzun zaman da geçse aradan beyazperdenin hakkı aslında nasıl verilir sorusuna cevap niteliğinde işler yapıyor da diyebiliriz.

GELGİT

CEYDA TÜRK

Yine sıradan bir günde, yeryüzünde tek bir kuru toprak parçası bırakmayacağına ant içmiş gibi yağın yağmurun altında; sessiz adımlarıyla içinde bulunduğu bedene çok fazla rahatsızlık vermeden yürümeye çabalıyordu. Bu seferki vücut formu ağırdı. Yüz kilo falan olmalı diye düşündü. Sesli söylemedi, söyleyemezdi. Susmak kaderiydi. Yaratıldığı zamanlar bu kararı kendisi vermişti. Katlanabilirdi. İçlerinde yaşadığı insanların hayatına yalnızca on dakika göz atması bunun için yeterliydi. Çünkü konuşulanlar, susulanlardan daha fazla hasar yaratıyordu. Bu yüzden şikâyet etmedi. Sakince küçük barınağına döneceği gece yarısını beklemeye karar verdi.

Ağır ağır sarsılarak ilerleyen bedenini çağrıldığına işitti. “Ali abi, bir baksana fırın yeterli ısınmıyor!” diyen aşçı görüş alanına girdi. “Ali”, buydu demek ismi. Diğer günlerdeki bedenlerde kardeş, eş, sevgili, anne, esnaf, iş adamı, doktor, işçi olmuştu. Şimdi Ali idi. O ve diğerlerinin isimleri çağrılırken ki sıcaklığı hissetmişti. Hepsi birileri için iyi ya da kötü bir şeyler ifade ediyordu. Onun içinse her beden, her yaşam güneş batıncaya kadardı. Kendi

isminiye senelerdir duymamıştı bile. İsim denirse tabii, “Gelgit”. Kararsızlığın karşılığıydı, seçememek demektir, verilebilecek en kötü karardan bile beter olardı. Çaresizlikti.

Kaç yıl olduğunu sayamadan geçirdiği şu ömründe, bedeni çocuk olarak kalmasına rağmen her saniye içini yakıp kavuran illet duyguydu kendisi. Gözlerinin yavaşça kapandığını fark etti. Düşüncelerinin ve günün ağırlığıyla derin bir uykuya daldı. Uyandığında saat sabahın yedisiydi. Bugün çıkacağı yeni yolculuğu düşünerek ufak banyosuna doğru yol aldı. Aynada gözlerini gezdirdi. Lacivert ve siyah tutarsız harelerine takıldı bakışları, sonra mor ve turuncunun harmanlandığı saçları çekti dikkatini, ömrünün sonuna kadar aralayamayacağı dudakları acıyla titredir. İlk günü hatırladı. Önüne hangi kaderi seçmek istersin diye bir soru atıldığında yaşadığı dengesiz dakikalar dolmuştu hafızasına. Günlerce mühlet verilmesine rağmen seçememişti. Bir gün güzel, alımlı doktor bir kadın; diğer günse dünyaca ünlü mühendis bir bey olmayı arzulamıştı. Gelgitleri sonu olmuştu. Madem öyle, demişti Yaratıcı, “Her gün farklı

İsim denirse tabii, “Gelgit”. Kararsızlığın karşılığıydı, seçememek demektir, verilebilecek en kötü karardan bile beter olardı...

bir bedende aynı ruh ol. Ancak ağzını açayım deme.” Fiziksel özellikleri de kendisine bırakılmıştı. Buna karşın ne mutluluk ne de tatminkârlık kapısını çalmıştı. İnsanların günlük muhabbetlerini hızlıca yokladı kafasında. Kaderden sıkça bahsediyor, yakınıyorlardı. Oysa Gelgit, hep onlara imrenirdi. Seçme şansları olmamıştı belki ama bazen kontrolün insanda olmaması benliğini rahatlatırdı. Bir başkasını suçlamanın vicdan azabından daha çekilir olduğuna çok kez şahit olmuştu.

Ağzından asla dışarı çıkamayacak düşüncelerinden sıyrıldığında, her gün yaptığı gibi bugünlük misafir olacağı bedene doğru bir adım attı. Tek kullanımlık kimliğini merak etmedi bu kez, mesleğini, evini, ailesini aklına getirmedir; yalnızca “Karar Paspası”nın üstünde durdu. Üç kere zıpladı paspasın tozlarını çıkartarak, zorunda olduğundan değil de çocukmuşçasına, yaşını bile sorgulamadan. Ve boşluğa fısıldadı, “Bugün gidiyorum, yarın döneceğim.”

THE BEGINNING OF THE END

HATİCE SELVA AKGÜL

“Kuş yumurtadan çıkmak için savaşı. Bu yumurta dünyadır. Doğmak isteyen kişi ilk olarak bir dünyayı yok etmek zorundadır. Kuş tanrıya doğru uçar ve bu tanrının adı Abraxas’dır.”

Birkaç mumla aydınlattığım odamda yaşamı inkâr edercesine bir ahenkle tuvalin üzerinde gezdirmeye başladım fırçamı. Benliğimden gelen dürtüler eşliğinde, yağmurun denize akışı gibi yavaş ve sade bir biçimde, hiçbir modele dayanmaksızın ortaya çıkmak için savaşıyan ruhani bir tasvirin varoluşuna eşlik ettim...

Nihayet bitirdiğim resmin karşısına geçip dikildim. Ne erkek ne kadın, sonsuz güzelliği ve soyluluğu barındıran bu düşsü yüz sanki soyut aklın vermiş olduğu yorgunluktan usanmışçasına bana bakıyor ve güçlü bir çağrı ile bana sesleniyordu. Bana söylemek istediği şeyler vardı; bana benziyordu, benliğimden parçalar taşıyordu. Tanıdık ama bir o kadar da yabancıydı bana. Güçlü ve karanlık parıltılarla dolu gözleri fazlasıyla aşınaydı. Yüreğimden karşı konulmaz bir heyecan ve huzurlu bir ıstırap oluşturunuyordu bakışları.

O gecedен sonra bugüne dek hiçbir varlığa karşı duymamış olduğum garip duygular yaratan ve içgüdüsel olarak yakın

hissettiğim bu resim sürekli olarak zihnimi meşgul etmeye başladı. Yıllardır rüya görmeyen ben her gün başrolü bu resimdeki kişi olan kabuslar yüzünden dehşet içinde uyanıyordum. Hem zihinsel hem de fiziksel yorgunluğa sebep olan bu kabuslar bilinçaltımın farklı yerlerinde oyunlar sergiliyor, iç benliğimdeki dipsiz çukurlara perdeler açıyor ve saçma olduğu kadar da makul duygular uyandırıyor.

Yine böylesi kabuslara kucak açacağı düşüncesiyle uykuya dalmak üzere olduğum o evrede birden sancılı bir şekilde başım dönmeye başladı. Baygınlığa sebebiyet veren türdekilerden değildi bu. O an kendimle karşı karşıya geldim; kendimi gördüğüm büyülü ayna kırıldı, parçalardan birinde ise o resmin karşısında bekleyen beni tanrısal bir gözle gördüm. Resme dokundurmak üzere fırçamı kaldırdığım anda resmin üzerinde kan lekeleri oluşmaya ve resimdeki kişi ağlamaya başladı. Onun

ağlaması şiddetlendikçe yağmur yağıyor ve gökyüzünde adeta kıyamet kopuyordu. Daha sonra ise gözlerimde bir alev gördüm ve eş zamanlı olarak da tablo yanmaya başladı.

Duyduğum kanat sesleriyle birden arkama döndüm ve gördüğüm gölgem bu dünyadan olmayan ve farklı alemlerden haberler taşıyan büyülü bir simgenin içgüdüsel olarak farkına varmama sebep oldu. Benden kat ve kat büyük olan gölgemin ihtişamlı kanatları vardı ve ilk defa uçacakmışçasına heyecanlıydı. O an dünyada hiçbir şeye sahip olmayan benim için sonsuzluğa bir kapı açıldı; hayatımı asla aydınlatmayan ışık eşsiz bir şekilde parladı, eskiden yalnızca karanlık olan her şeyi aydınlattı ve bir daha yanmamak üzere sonsuza kadar söndü. Ben ise ışığıma ulaşmak için karanlık güçlerin elinden aldığım yaşam payımı feda ederek “anlamak için kendimi yok ettim”.

Kanatları ortalığı yakıyordu. Kışkandım. Bir süre gözümde nazar fişkırtarak onu izledikten sonra emniyet binasının içine girdim. Benim külüstür emektarları askıya asarken amirim kenardan ‘takırgaçlı uçurğaç’ diye espri yaptı kendince. Ayıp olmasın, güldüm. O, masama tonlarca dosyayı yığarken hala gülüyordum. Hayat... Kendi nöronlarımla çarpıştığım birkaç saatin ardından sonuncu dosyayı da bitirilenlerin yanına nazikçe fırlattım. Arkama yaslandım ve günbatımında uçan kişiyi izlemeye koyuldum. Sabahki gümüş kanatlıyı.

Kanatlarımı askıdan alıp çantama tıktırdıktan sonra durağa yürümeye başladım. Çelik kanatlıların mesai saatleri dışında uçamaması saçmalığın daniskasıydı. Olur da yolda bir olay çıksa kim uçacaktı? Mistir gümüş mü? Sinirlendim. Yaya geçidindeki teyze bile gülüyordu bana içten içten. Titreyen dişleri onu ele veriyordu. Sabrımın son damlaları da kanatlanıp uçmadan önce gümüşbüse adımımı attım. Arkadan keskin bir fren sesinin gelmesiyle şoförümüz söylenmeye başladı. Kokuyordu da zaten. Bir an çantamı yırtıp içinden kanatlarımı çıkarasım geldi. ‘Açılın!’ diye bağırıp, semaya yükselesim. Hissedesim geldi, bulutlara dokunasım. Ben ki gökkubbede hayale dalmış, bir çift uçan takma dişli manzara ile gümüşbüs hareket etti.

UÇUK

ELİF BEYZA

Bir an çantamı yırtıp içinden kanatlarımı çıkarasım geldi.

KAYBOLAN GÜNLER

İBRAHİM EMİR GÜNEY

İlhan annesinin sesiyle aniden uyandı. O gün Pazar değil miydi? Bunu uyku sersemliğine verip yüzünü yıkarken yüzü ani sıcaklık değişiminin etkisiyle irkildi. Sabah babası onu yurda bıraktığında ise- yurttan kalıyor ama hafta sonları evine dönüyordu- hala Pazar gününün geçtiğinin fark etmediği için kafası karışık ve mutsuzdu. Şimdi bilgisayar oynayıp akşam yemekte ıspanak yediği gün cumartesi değil pazarsa bu durumda cumartesi ne yapmıştı bunu hatırlamıyordu. Sıra arkadaşına bunu açtığındaysa esprisinin hiç komik olmadığını söyledi arkadaş. İlhan devam etmedi çünkü hoca çoktan sınıfa girmişti. İlhan gün sonuna kadar pek çok gariplik gördü. Hatta bir ara yanlışlıkla birinin haftanın altı günü dediğini bile duydu. Ama hiçbir şeyden şüphelenmedi ta ki telefonda takvimi kurcalarken pazar gününü göremeyinceye kadar ilk iş olarak arkadaşlarından birine bunu gösterdi ama en ufak bir tepki alamadı. Telefonun internetinden haberlere baktı. Ama hiçbir Pazar gününden bahsetmiyordu. Eğitici çocuk şarkıları bile haftadan altı gün diye bahsediyordu. İlhan şaşırdı. Önce insanlara bunu anlatmaktan vazgeçti. Tepkileri onlarla dalga geçtikleri kanaatine vardıklarını gösteriyordu. Cuma -yani haftanın son günü – gelene kadar aklında şüphe etmişti bile. Ve bir gün cuma akşamı uyuyup heyecanla beklemeye başladı. Sabah Pazartesi'ye uyanıp okula vardığında kimseye bir şey belli etmedi ve akşamı bekledi. Yerine getirmesi gereken bir yemin vardı.

Üniversiteye giden ablasıyla fantastik birçok ortak kitap okuyan İlhan bazen ablasıyla bu konuda uzun uzun sohbet ederdi. Ve bir gün bir dolabı açıp da önlerinde sihirli bir dünya görünce biri diğerini yanına alamadan oraya gitmeyecekleri konusunda anlaşmışlardı. İlhan bu durumunda yeterince fantastik olduğuna karar verip ablasına olanları telefonda anlattı. Ablası onu okul çıkışı alacağını söyledi. Yurttan izin alan İlhan ablasıyla bir kafede oturdular. Ona kitaplarda olanlar gibi şeyler

yaşadığını kendinden başka kimsenin ona inanmadığını söyledi. Ablası ise her mantıklı insan gibi onu psikoloğa doğru götürürken İlhan fazlaca sinirlendi. Ona sadece bir hafta beklemesini söyledi. Durumu anne babasına söylememeye yemin ettirdi. Sonra bir kâğıda cuma günü vardır yazdırıp altını imzalattı. Ve ayrılırken şunu fark etti haftaya haftanın tatil günleri kalmayacak insanlar tek tatilin resmî tatiller olduğunu sanacak ve öğrenciler yaz tatilini ne yarıyıl tatilini ölümüne çalışmış bir şekilde karşılayacaktı.

O Perşembe uyuyup Pazartesi uyanan İlhan o gün cumayı kılmadığını fark etti. Sonra aklında bir fikir patladı. Tüm belgeler değişse de Kur'an değişmezdi. Zaten olmayan hafta sonunu – bu arada annesine hafta sonları yaşadığı anılardan bahsetse de nafile, yokmuş gibi davranıldı- geçirmeyen İlhan meal-tefsir bir kuran açıp

İlhan kıyametin böyle geleceği inancına Çarşamba uyuyup pazartesiye uyanınca sahip oldu.

Cuma ile ayetlere baktı. Fakat alttaki dipnotlar umutlarını kırdı. Ayetler oradaydı ama “Müfessirler burada geçen cuma gününü farklı farklı anlamlara yormuş toplanılan gün ...” yazısını görünce İlhan duraksadı. Tarihi hiçbir olayı haftanın günü ile değil ayın hangi günü olduğuyla bildiği için onlarla ilgili bir araştırma yapamadı. Ve sonra ablasına imzalattığı kâğıt aklına geldi ve baktığı kâğıtta perşembe günü vardır yazdığını görünce durdu ve gülmeye başladı. Etrafindakiler ona baktı ama umurunda değildi.

İlhan kıyametin böyle geleceği inancına Çarşamba uyuyup pazartesiye uyanınca sahip oldu. Sonuçta pazartesi gününden oluşan haftadan sonra ne olacağını kimse bilmiyordu. Bir ara şizofreni mi olduğunu sorguladı ama

hayır. Yani bir yıl 157 günden oluşmuyordu herhalde- evet son durum buydu-. Hesaplarına göre son altı günüydü. Hasta olduğunu söyleyip eve gitmek istiyordu ama kıyamete bu kadar yaklaşmış olma ihtimali varken yalan söylemek iyi bir fikir gibi gelmedi ona. Ve bunun için soğuk duşa girdi. Saçını kurulamadı ve gece vakti dışarı çıktı. Bir saat sonunda hapsirirken eline ciğerleri gelir korkusuyla içeri girdi. Sabah evini aradı. Ve durumunu anlattı. Annesi onu almaya geldi. Eve gitti. Hastaneye gidip muayene oldu ilaç aldı. Ve sabahtan akşama kadar beyni sulanırcasına televizyon izledi. Ve olabildiğince fazla ibadet etti. Bayram harçlıklarının tamamını babasına bağışlaması için verdi.

Salı uyanık kalıp değişimi görmeye karar verdi ama hastalıktan dolayı saat onda uyuya kaldı.

Pazartesi uyandı. Bir haftanın bir gün olması hafta kavramını ortadan kaldırmıştı veya kaldırmamıştı. Bir yıl elli iki günse insan hayatı kısalmıştı veya aynıydı hiç kurcalamadı. Uyandı. Hastalığı yeni yeni geçmekteydi. İlhan durdu. Ve sadece namaz kıldı. Kerahat vaktinde durdu. Annesi, babası, ablası, abisiyle sabah görüşmüştü. Onlar bilmesede veda etmişti. Ve yapabileceği en istediği şeyi yapmaya karar verdi.

**

Bir not bıraktı. Bir bıçağı uzun bir dala bantladı. Erzak aldı. Kalın giyindi. Çakmak aldı ve ormana doğru koştu. Tam iki saat duraksayarak da olsa koştu. Telefondaki pusulayla geriye dönüşü 4 saat sürdü. Geldiğinde anne babası geleli on dakika olmamıştı. Hava almaya çıktım diyerek – yalan değildi- daha görülmeyen notu sakladı. Bekledi... Saat 11’de göz kapakları karşı koyamayacağı bir şekilde kapandı. Dirense de bir işe yaramadı. Heyecanla uykuya daldı. Sonunda ölümü tadacaktı.

*

İlhan bir daha dünyada uyanmadı. Çünkü uyanacağı bir gün yoktu...

YAQTEENYA

ÇEVİRİ ÇETESİ

Yaqteenya, Suudi Arabistan'da bilim kurgu türünde başarıyla çıkış yapan Suudi Arabistanlı Yasir Bahjatt'ın kaleminden alışılmışın dışında tarihi bir roman. Roman hem bilim kurgu hem de fantastik öğeler barındırıyor. Modern Dünya'daki, yani Amerika kıtasındaki hayata atılan bir grup Müslüman gencin, Amerikan halkıyla karışıp bir bütün hale gelerek yeni bir medeniyet var edişini konu ediniyor.

Kadim Dünya'nın vaha- metinden haberdar oldukları için, geri dönmekte karar kılarlar. Ancak zaman içinde, Kadim Dünya'nın hakikatleri gizemli bir hal alır ve hatta bazıları varlığını sorgular. Hikaye, halkının kökenini bulmak için bu maceraya atılan bir kahramanın etrafında gerçekleşiyor.

İşte 'kirkusreviews.com' sitesinin bu kitap hakkın-

daki eleştiri yazısından bir alıntı:

Endülüs topraklarında (günümüz İspanya ve Portekiz'i) yüzyıllarca hüküm sürdükten sonra, Endülüs Emevileri'nin saltanatı 1492 Granada Savaşı'nda Hristiyanlar'a teslim olmalarıyla son bulur. Bahjatt'ın ilginç senaryosuna göre Endülüs Emevileri, Endülüs'ten kaçtıktan sonra Yaqteenya'nın 'İslam'ın Birleştirici Bayrağı" altında toplanmış muhalif kabilelerine rast gelir. Hayatta kalan son Müslümanlar olduklarını öne süren Endülüs Emevileri bir anlaşma yaparlar. Oradakiler Kadim Dünya'ya dönüp Allah'ın düşmanlarına Yaqteenya'nın varlığından bahsetmedikleri sürece Yaqteenya'nın ulu bir medeniyet haline gelmesine yardım etmiş olacaklardır. Bu anlaşma yaklaşık 300 yıllık barışı ve

dış dünyadan korunmayı beraberinde getirir.

Şimdi ise, beşlider Kadim Dünya'nı varlığını, İslam'ın doğruluğunu sorgulamayı reddediyor ve son bir ihtarda bulunuyor: Endülüs Emevileri ve yandaşları ya Yaqteenya'yı terk edecek ya da can verecek.

Acılı ve kan dolu bir yılın ardından, Al-Baz Al-Monqad, Endülüs Emevileri'ni destekleyen bir liderin oğlu, babasının hayallrine kafa tutarak Endülüs Emevileri'nin doğruyu söyleyip söylemediklerini anlamak için Yaqteenya'nın sınırlarında tehlikeli bir işe koyulur.

HAYAL ETTİĞİN KADAR GERÇEK HER ŞEY

EMRE BERKAY GÜNTEKİN

Gong çalmış, Perde açılmış ve tiyatro başlamıştı. Opera sanatçısı sesiyle karşılamıştı tek bir şey bile görmeyen seyircileri. Ortamın dekorundan dolayydı seyircilerin hiçbir şey görememesi. Her koltuk birbirinin tam arkasında sahneyi kapatan birer tuğla gibiydi sanki; bir de önünde uzun boylu bir beyefendi oturdu mu tamamdır, o gösteriyi terk etmemen için geriye kalan tek neden bu kadar reklamı yapılan bu gösterinin fiyatının normal bir gösteriden kat ve kat pahalı olmasıydı.

Gösteri operayla devam ederken seyirciler yine de sahnedeki sanatçıya ayıp olmaması için koltuklarından kalkıp ortamı terk etmiyorlardı. Bazı öfkesine hakim olamayan seyirciler ise bu gösterinin ilk beş dakikası dolmadan salondan çıkıp senaristi köşe bucak arıyorlardı. Tüm bunlar gerçekleşirken artık opera sanatçısına verilen süre domuş ve tiyatrodan

görevli olan tek oyuncu sahneye çıkmıştı. Tiyatro usulüne aykırı olarak oyuncu tarafından seyircilerle konuşmaya; onlara öyküler, fıkralar, anekdotlar anlatmaya başlamıştı. Seyircinin fazla hoşuna gitmediğini o da anlamıştı ya da anlaması gerekiyordu sahneye çıkmadan önce. Ama bunları büyük bir soğukkanlılıkla yapıyor oluşu ise hala bazı seyircilerde tiyatronun devamında kesin bir şey patlatacak bu beyefendi dedirtiyordu. Öyle de oldu. Birkaç dakika sonra ışıklar söndü ve perdeler kapandı. Tekrar ışıklar açıldığında herkes sahneyi rahat bir şekilde görebiliyordu. Artık sahnenin o sinir bozucu dekoru yoktu. Işın garip tarafı ise seyirci bunları anlamadan bu düzeltmeler büyük bir ustalıkla yapılmıştı. Perdeler tekrar açıldı ve tiyatronun tek oyuncusu da sahneye bembeyaz

kıyafetleriyle çıkmıştı. Ağzından çıkan “Her şey hayal ettiğiniz kadar gerçek aslında...” cümlesiyle oyununu başlattı. Seyircinin ummadığı bir şekilde harika gidiyordu oyun. Oyuncunun okuduğu bu şiirsel metin ise hareketlere çok yakışıyordu, adeta oyuncu sözüklerle dans ediyordu. Aslında adeta da değil, gerçekten.

Oyuncu “Bir kelebeğin ruhuydu kalp toprağımdaki ölü.” dediğinde elleriyle arkasına büyükçe bir kelebek kanadı çizdi ve o anda arkasından milyonlarca kelebek seyircilerin üstüne doğru uçtu. Nereden çıkmıştı bu kadar kelebek ya da nereye gitmişlerdi sonrasında akıl sır erdiremiyorlardı. Elleriyle havaya vurduğu darbeler havanın olağan akışını kırıyor, etrafını bir renk cümbüşüne bürüyordu. “Denizine batan Titanic olmak isterdim bazen.” dediğinde ise etrafı su almıştı sanki ve herkes kendini suya bırakıyormuş gibi hissetti. Suyun ayaklarını okşayışı tüm

seyirciyi memnun etmişe benziyordu.

Oyuncu yere her düşüşünde bu bina nasıl yıkılmıyor dedirten bir sarsıntı oluşturunuyordu salonda. Bazen pandomim yaparken ellerini koyduğu yerde bir cam beliriyor, sonra yere düşüp kırılıyor ve daha sonra ise yeniden bir pandomim edasıyla camları birden beliren süpürgeyle süpürüp seyircilerin üstüne atıyordu. Zaten daha yere düşmeden havada kayboluyordu oyuncunun attığı her şey. Bazense “Yüreğimi çıkartıp tekrar yesem bu sefer sindirilirken pis tarafları vücut dışına atılır, bana saf kısmı kalır mıydı acaba?” dediğinde elini sol tarafına koyup kalbini çıkartıyor ve tam yiyecekken “Sanırım bunu bir kez daha yaparsam elimde kullanacağım bir kalbim kalmayacak...” deyip vazgeçiyordu. “Bence şu kelebek etkisi denen şeye bumerang etkisi denmeliydi. Yaptığın o küçük şeyler nasılsa hep seni buluyor sonuçta...” dediği anda ise tüm seyirciler birden geçmişlerini hatırlamışlardı. Sözün

doğruluğunu hayatından bir sürü örnekle bağdaştırabileceğini iddia eden birçok seyirci olduğuna yemin edebilirdi o anda oyuncu ama etmedi. Kendisine verilen sürenin son saniyelerini bu şekilde harcamak istemiyordu çünkü. Bu son saniyelerinde ise seyirciye şu cümlelerle veda etti: “Az önce izlediğiniz bu oyunu lütfen dışarıda anlatmayınız. Sonuçta her şey hayal ettiğiniz kadar gerçek olduğu kadar karşınızdakinin de hayal edemediği kadar uzak.” Bunu dediği anda oyuncu sahnede renk cümbüşü içinde parlayarak kayboldu. Tüm seyirciler ayağa kalkarak el çırpıyordu boş salonda bir hiçliğe. Aslında bir hiçlik değildi, söylemişti oyuncu son sözlerinde gerçek olanı. Düşündüğün kadar gördüğünü söylemişti bir nevi seyircilerine...

KISA BİLİM KURGU TARİHİ VE 2001: A SPACE ODYSSEY

BEHRAM ULUKIR

Kısa Bilim Kurgu Tarihi
Bilim Kurgu sözlük anlamı olarak “Çağdaş bilim verileriyle düş gücünden oluşan (film, roman vb.)” olarak geçmektedir. Köklü bir sinema türü olarak bilim kurgunun kökeni aslen 1902 yılında çekilmiş siyah-beyaz ve sessiz bir film olan Fransız yapımı Le Voyage dans la lune (Ay’a Seyahat) filmine dayanır. Film aslına pek sadık kalınmadan Jules Verne’nin Ay’a Seyahat ve H. G. Wells’in yazdığı Aydaki İlk İnsanlar romanlarından uyarlanmıştır. Georges Melies filmin yapımcılığını ve yönetmenliğini tek başına üstlenirken senaristlik görevini kardeşi Gaston Melies ile paylaşmaktadır. Bu film sinemada özel efekt kullanımı konusunda açtığı çığır ile öncü bir film olmayı

başarmıştır. Bu yıldan itibaren bol miktarda bilim kurgu filmi çekilmiştir ancak bunların oldukça büyük bir çoğunluğu B sınıfı filmler olarak kalmıştır. Aradan sıyrılan başarılı işlere rağmen bunlar bilim kurgunun bir tür olarak öne çıkması için gereken ivmeyi kazandıramamışlardır. Bu konudaki başarılı çıkışı sağlayan film ise Stanley Kubrick’in yönetmeliğini yaptığı 1968 yapımı 2001: A Space Odyssey (2001: Bir Uzay Destanı) olmuştur. Peşinden 1977 yapımı Star Wars: Episode IV- A New Hope (Yıldız Savaşları: Bölüm IV- Yeni Bir Umut) beyaz perdede bilim kurgunu çıkışı dallanıp budaklanması ve 2 temel kola ayrılmasına sebep olmuştur.

Bu iki türü basitçe Realistik Bilim Kurgu ve Fantastik Bilim Kurgu olarak ayırmak çok yanlış olmayacaktır. Pek tabii bu iki kolun altında ziyadesiyle alt tür detaylıca bulunmaktadır ancak biz şimdi bu alt dalları detaylıca ele almayacağız. Basitçe bu iki türe göz gezdirmek gerekirse:

1. Realistik Bilim Kurgu
Bilim kurguyu bilimsel gerçeklerle daha çok bağdaştıran ve onlara sadık kalma konusunda daha ısrarcı olan filmleri nitelendirebileceğimiz bu tür içinde gerçek dışılık bulundurabilse de genel bilimsel gerçeklerle ile çok çelişmemektedir. Tabii sözlük anlamı olarak bakıldığında bu bilim kurgunun olması gerekendir ancak insanoğlu kendi oluşturduğu ile çelişmeyi her zaman bilmıştır. Bu konuda verilebilecek en güzel örnekler 2001 A Space Odyssey ve yakın zamandan Interstellar(Yıldızlararası).
2. Fantastik Bilim Kurgu
Genel anlamda filmlerde daha hâkim olan tür budur çünkü insanların aklındaki yıkılmaz bilim sıkıcılığı algısı değişmez bir kaya misali olarak dururken yönetmen ve yapımcıların önünde pek tabii daha

Aboard the spacecraft Discovery, Keir Dullea adjusts the "brain center" of the giant Hal 9000 computer.

2001: A SPACE ODYSSEY

Super Panavision
and METROCOLOR®

MGM Presents
A Stanley Kubrick Production

az yaklaşılan taraf o oluyor. Bunun yanında realistik bilim kurgu filmleri çekmenin oldukça yorucu olması ve yoğun bir çalışma gerektirmesi de önemli bir etken. Bir evren oluşturup tüm kuralları oluşturmak büyük bir efor sarf ettirse de kuralların değişebilirliği ve her şeyin istediğimiz gibi gidebilmesi büyük bir esneklik tanımakta yönetmen ve senaristlere. Fizik kurallarını yok sayabilmekte işleri yönetmede kolaylık sağlamakta. Bu türe verebileceğimiz en temel örnek ise Star Wars (Yıldız Savaşları) serisi. Kendi evreni içinde 1977 yılından beri devam etmekte olan seri bu türdeki en önemli örneklerden biri.

Bahsettiğimiz gibi bunların pek çok alt türü bulunsun da (Steampunk, Siberpunk, Kıyamet Sonrası vb.) bu türleri bu yazıda ele almayacağız.

Burada kısaca Satürn ödüllerinden bahsetmeden geçmek olmaz. Satürn Ödülleri 1972 yılından beri Academy of Science Fiction, Fantasy & Horror Films tarafından her sene Bilim Kurgu, Korku, Fantastik ve Aksiyon/Gerilim konularında alanında verilmektedir.

2001: A Space Odyssey (2001 Bir Uzay Yolu Macerası)

NOT: Bu kısımda filmin senaryosunu detaylı olarak ortaya koymaktan ziyade film hakkında ki genel düşüncelerimi belirtmek ve birkaç bilgi vermek esas amacımdır.

1968 yapımı bir şaheser. Stanley Kubrick'in bu eşsiz başyapıtı bir realistik bilim kurgu severi olan benim için türün en önemli ilk 3 eserinden biridir. Yoğunca imgelem, sessiz sahne ve siyah ekrandan oluşan film bu anlarda

filmin anlamsal bütünlüğünü kavramaya yardımcı oluyor.

Film bilimsel gerçeklerle kurgusalılık arasındaki dengede kendini gerçekliğe yakın konumlandırırsa bile bu onun kurgusalılığına zarar vermemiş aksine desteklemiştir. Filmin senaryosu Arthur C. Clarke'ın kısa bir öyküsünden esinle Kubrick ve Clarke tarafından yazılmıştır.

SPOILER!

Filmi 4 bölümde incelemek gerekir:

1. İnsanlığın Şafağı

Bu bölüm ilk 5 dakikalık siyah ekranı ile bizleri maddenin olmadığı zamana götürüyor. Bu dakikalarda maddenin olmadığı zamanları Kubrick'e göre izliyoruz. Ardından onun bakış açısıyla insanlığın doğuşu, evrimi ve gelişimini görüyoruz. Başta bu maymunlar çölde öylece yaşayıp giderler iken bir gün siyah bir dikilitaş bulurlar. Bir süre sonra bir maymun kemik parçalarından bir silah yapar ve başka bir maymunu sopalayarak öldürür. Bu insanlığın kanlı ve vahşi gelişiminin doğuşudur. Bu dikilitaş kimilerine göre bilinci kimilerine göre ise sınırsız bilgi ve zekayı temsil etmektedir. Bence burada doğru olan görüş dikilitaşın bilinç anlamına geldiği yönündedir çünkü bilinçsiz maymunlar taş ile karşılaşmalarından sonra bir canavara, bilinçli insana evriliyor ve ilk cinayeti işliyor. Burada Kubrick sinema tarihinin en uzun zaman geçişini yapmıştır ve bizi doğrudan uzay çağına, Ay'a Yolculuğa götürmüştür. Bu geçiş sağlayan kemik yani cinayet aleti bir anda bir uzay aracına dönüşmüştür ve bu insanın öldürme isteğinin

kaybolmadığını sadece bunu yapma yolunun değiştiğini söylemektedir.

2. Ay Yolculuğu

Filmin bu kısmı genel olarak uzun planlardan oluşmaktadır. Bunun tek sebebi Kubrick'in vermek istediği mesajlar değil aynı zamanda ortaya koymuş olduğu bu ihtişamlı eseri sergilemektir bunu da gayet doğal karşılamak gerekir ki Kubrick daha insanların Ay'a ayak basmadığı zamanda Ayda geçen sahneler çekmiş Dünya'yı insanlara dışardan izletmiştir. Ayrıca Dünya'da bulunan dikilitaşın bir tane de burada bulunmuş ve bu uzaydaki insan dışı varlıkların bir kanıtı olarak görülmüş, bundan 18 ay sonra ise bu dikilitaşın işaret ettiği yere Jüpiter'e yolculuk başlamıştır.

3. Jüpiter'e Yolculuk

Bu kısım genel itibarıyla 2 insan ve 1 yapay zekanın bir uzay aracındaki sahnelerinden oluşmaktadır. Bu kısımda Kubrick gelecek hakkında karamsar öngörülerde bulunmuş, yapay zekanın gelecekte insanlar için bir tehdit haline geleceğini söylemiştir. Ayrıca yapay zekanın ne olursa ne kadar gelişirse gelişsin her zaman duygu ve sanat zevkine uzak olacağını belirtmiştir.

4. Jüpiter ve Sonsuzluğun Ötesi

Bu kısım başlangıçta bir renk cümbüşü ile Jüpiter'e gelir. Mutlak gücün simgesi olan Jüpiter'e ulaşıldığında ise insan yaşanmıştır. İçindeki o ilk çağdan beri var olan rekabet duygusu onu yaşlandırmış ve zamanla öldürmüştür. Ardından ise yeni bir bebek meydana gelmiştir. Burada Kubrick şunu söyler "İnsan evrildi, evriliyor, evrilecek."

STAR WARS EPISODE 8: THE LAST JEDI

MİRZA KOTİL

Öncelikle belirtmek istiyorum ki birazdan okuyacak olduğunuz film incelemesi benim şahsi görüşlerimden meydana geliyor. Bana katılıp katılmama konusunda özgürsünüz. Ayriyeten burada yapacak olduğum karşılaştırma ve değerlendirmelerde serinin diğer filmleri asıl dayanak nokta olacak. Unutmadan, eğer hale Episode 7: The Force Awakens'i izlemediyseniz ve spoiler yemek istemiyorsanız okumanızı tavsiye etmem. Uyardığımıza göre başlayalım.

Diğer Star Wars fanları bu görüşüme katılırlar mı bilmem ama açıkçası ben Star Wars serisinin devam etmesine o kadar da sevinmedim. Her şeyin tadında kalması gerektiğine inanıyorum. Elbette Episode 7: The Force Awakens duyurulduğu zaman içinde büyük bir heyecan oluşmuştu. Ama bunu fanboy olmam ve bir Star Wars filmini sinemada izlemek istemem gibi iki sebebe bağlıyorum. Bu yüzden heyecanlı

bir bekleyişe girdim. Uzun bir süre beklemenin ardından sinemaya gidip ilk günden filmi izledim

ve kısacası beğenmedim. Bir Star Wars filmi olduğu için sinemadan mutlu ayrılmıştım ama geri dönüp baktığımda filmin büyük ölçüde saçmalamış olduğunu fark ettim. Elbette Han Solo'nun ölümünde duygulandım ve elbette Luke'un son sahnedeki görünüşü beni heyecanlandırdı. Ama genel olarak filmin senaryosu vs. onu ben-

im için serinin en kötü filmi yaptı.

Çok şükür ki hâlâ öyle. Evet Episode 8: The Last Jedi, 7'ye kıyasla daha iyi bir film. Bunun için de birkaç düzgün sebebi var. En basitinden bu filmde gerçek bir Jedi var. Üstüne üstlük bu Jedi Luke Skywalker. Yine de filmin çok fazla eksiği var. Bu yüzden inceleyenler birkaç farklı daldan değerlendirme yap-

pacağım.

Senaryodan başlayalım. Film, senaryo bakımından çok kötü sayılmasa da beklentinin biraz altında kalıyor. Her ne kadar bir kaç güzel noktaya değinilmişse de gidişatında bir takım kopukluklar var ve bu kopukluklar zaman zaman olayı anlamanızı daha doğrusu tam bir değerlendirme yapmanızı engelleyecek kadar büyük olabiliyor. Yani senaryo bu ölçekte beklentisi olan bir film için geride kalıyor ve topu biraz daha karakterlere atıp onlarla yürümeye çalışıyor.

Zaten kötü kısım da burada başlıyor. Filmin (daha doğrusu bu üçlemenin) karakterleri diğer serilerde olduğu gibi renkli şahsiyetler değiller. Filmde

doğru düzgün karakter yok diyebiliriz hatta. Tamamen eski karakterleri kullanma yoluna gidilmiş. Geçen film Han Solo'yu, bu filmdeyse Luke'yi sömürmüşler denilebilir. Seriyeye eklenen ve insanların zihinlerinde kalacak en basitinden Darth Maul gibi bir karakter bile yok. Kaylo Ren tamamen Darth Vader çakması ve çok soluk. Sözde Jedi olan Rey'inse bazen adını unutuyorum o derece yani. Yan karakterler konusunda da durum pek iç açıcı sayılmaz. Her nasılsa bir sith lordunu light blaster düellosunda yenmeyi başarmış siyahi bir trooper ve ona aşık olmuş nerden çıktığı belli olmayan bir mühendis. Tek işe yarar diyebileceğim karakter Poe (Anakin'in üvey kardeşinin torunu gibi bir şey olan pilot) o da biraz Han Solo'yu andırdığı ve BB-8'in sahibi olduğu için. Yani kısacası bu filminin Star Wars serisine kattığı düzgün bir karakter yok. Eskiler götürüyor(-du) seriyi. (Spoiler uyarısı) Yeni filmde ne yapacaklarına dair bir fikrim yok bu açıdan. Luke öldü, Leia da pek sevilmiyor kanımca. Eğer düzgün bir hamle yapılmazsa serinin en önemli dayanağı olan karakter kalesi kaybedilecek gibi duruyor.

Durun! Söyleyeceklerim henüz bitmedi. Şu ana kadar zalimce davrandığımı düşünüyorum olabilirsiniz ama asıl beni sinirlendiren kısma şimdi geliyorum. "Herkes (özellikle 4-5-6'yı izleyen yaşlı kesim) Luke'yi çok seviyor" diyerek jediliği sadece onun üzerinden işlemişler ve büyük üstatların adını bile geçirmemişler. Ne Master Vindu'dan ne de Obi Wan Kenobi'den söz açılmıyor. Sadece Master Yoda'nın (nedense 70'lerdeki grafiklerle) bir sahnesi var. Bu açıkçası beni biraz üzdü. Zira Jedi hiyerarşisinde diye bir söz vardır:

STAR WARS

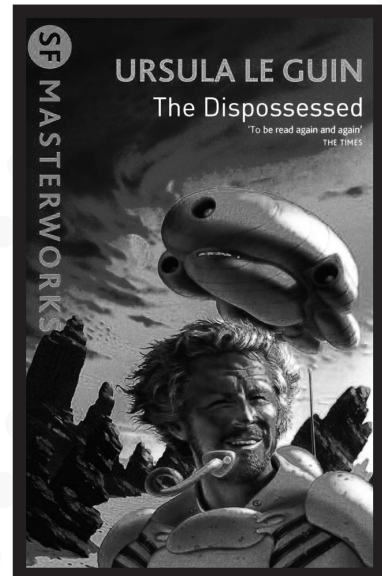
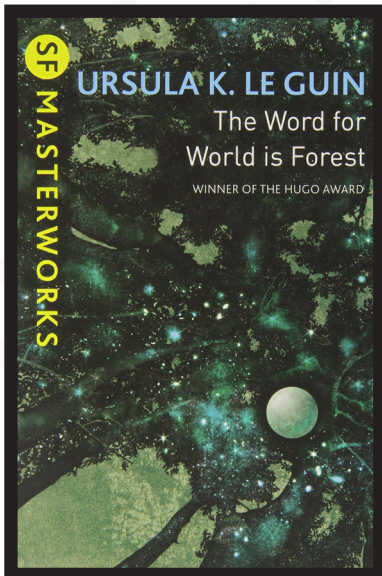
"Dövüş konusunda en üstün Master Vindu, zihin konusunda ise Master Yoda'dır. Obi Wan Kenobi ise iki alanda da zirvededir." Fakat bu filmde Yoda'nın ve Obi Wan'ın bile çok zorlanarak yaptığı zihinsel hareketler Luke tarafından çocuk oyunu gibi yapılıyor. Luke tamamen Jedilerin zirvesine çıkarılmış. Fazla abartılmış ve Obi Wan'a vefasızlık edilmiş. Ki hatırlatırım Obi Wan en yüksek midi-chlorian derecesine sahip olan Anakin Skywalker'ı bile yenip kollarını koparmış bir ustaydı. Özetle film bu konuda da beni tatmin etmiyor.

"Peki bu film tamamen mi rezalet? Hiç mi iyi yanı yok?" dersiniz, orda dur derim. Bu filmin muhteşem bir atmosferi var. Çünkü o bir Star Wars filmi. Bu onun kanında var. Yaptığımız eleştirileri de sevdiğimizden yapıyoruz. Yani Star Wars o kadar yüksek bir noktada ki bizim için yakıştıramıyoruz hiçbir şeyi. Ama filmi izlemeye başlayıp o yıldızlar arasından kayan yazıları Star Wars Theme Song eşliğinde okurken herşey geride kalıyor ve filmin büyüleyici etkisi bizi sarıyor. Zaten filmi 4DX'de izlemiş olan ben kendimden geçtiğimiz rahatlıkla söyleyebilirim. Müzikleri muhteşem her zamanki gibi. Ne kadar dinlersek dinleyelim

sıkıyor ve aynı hissiyatı yaşıyoruz. Son olarak genel bir değerlendirme yapacak olursak; film aslında güzel bir film ancak Star Wars serisi o kadar muhteşem ki bu film onların yanında sönük kalıyor. Yine de sonuçta bir Star Wars filmi izliyorsunuz. Bu seriden alacağınız tadı başka bir yerde bulmanız pek kolay değil. Tavsiyem hala izlemediyseniz izleyin, Star Wars'ı hissedin ve iki saatliğine kendinizden geçin.

Ursula K. Le Guin 1929 yılında ABD Kaliforniya'da doğdu 2018 yılında ABD Oregon'da öldü. Le Guin bir düş işçisiydi, başka dünyalar hayal etmek ciddi bir işti. Hayalgücüyle yeni dünyalar kurgulayabilir ve dünyayı yeniden kurabilirdiniz. O da öyle yaptı, bilimkurgu ve fantastik alanında unutulmaz eserlere imza attı: Mülksüzler, Yerdeniz Büyücüsü serisi, Rüyanın Öte Yakası... Le Guin gitti ama kurduğu dünyalar okurlarını çağırmaya devam ediyor.

KISA FİLM GÖSTERİMİ

YER:
Cep Sineması

KONU:
Yapay Zeka ve
Robotlar

TARİH:
2 Mayıs Çarşamba
Saat 13.00-14.00

**BİLİM KURGU
FANTASTİK ve SİNEMA
KULÜBÜ İŞBİRLİĞİYLE...**

BİLİM KURGU FANTASTİK KULÜBÜ KONSEPT SINIFI

Yer: A Blok Sosyal

Bilimler Odası

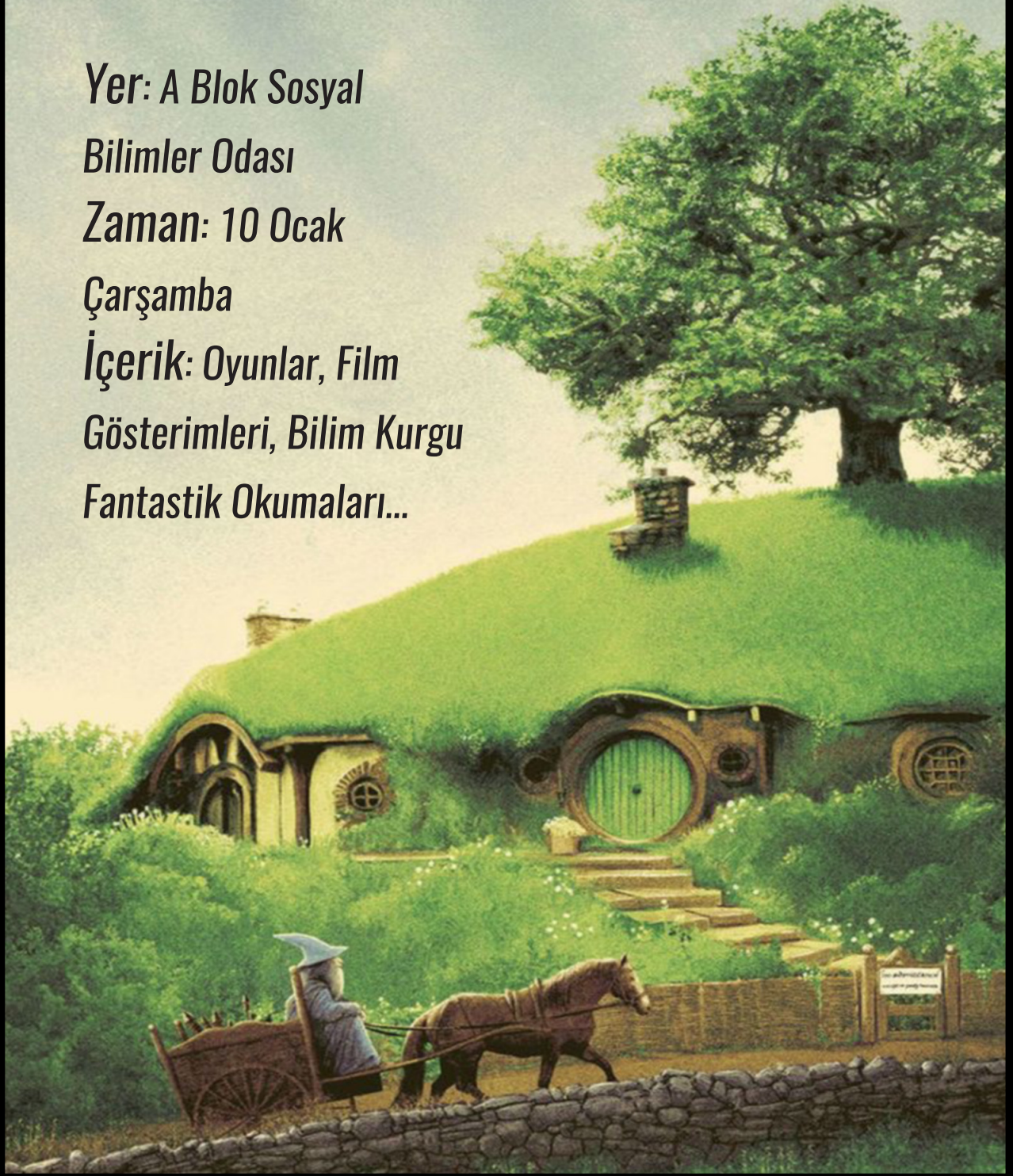
Zaman: 10 Ocak

Çarşamba

İçerik: Oyunlar, Film

Gösterimleri, Bilim Kurgu

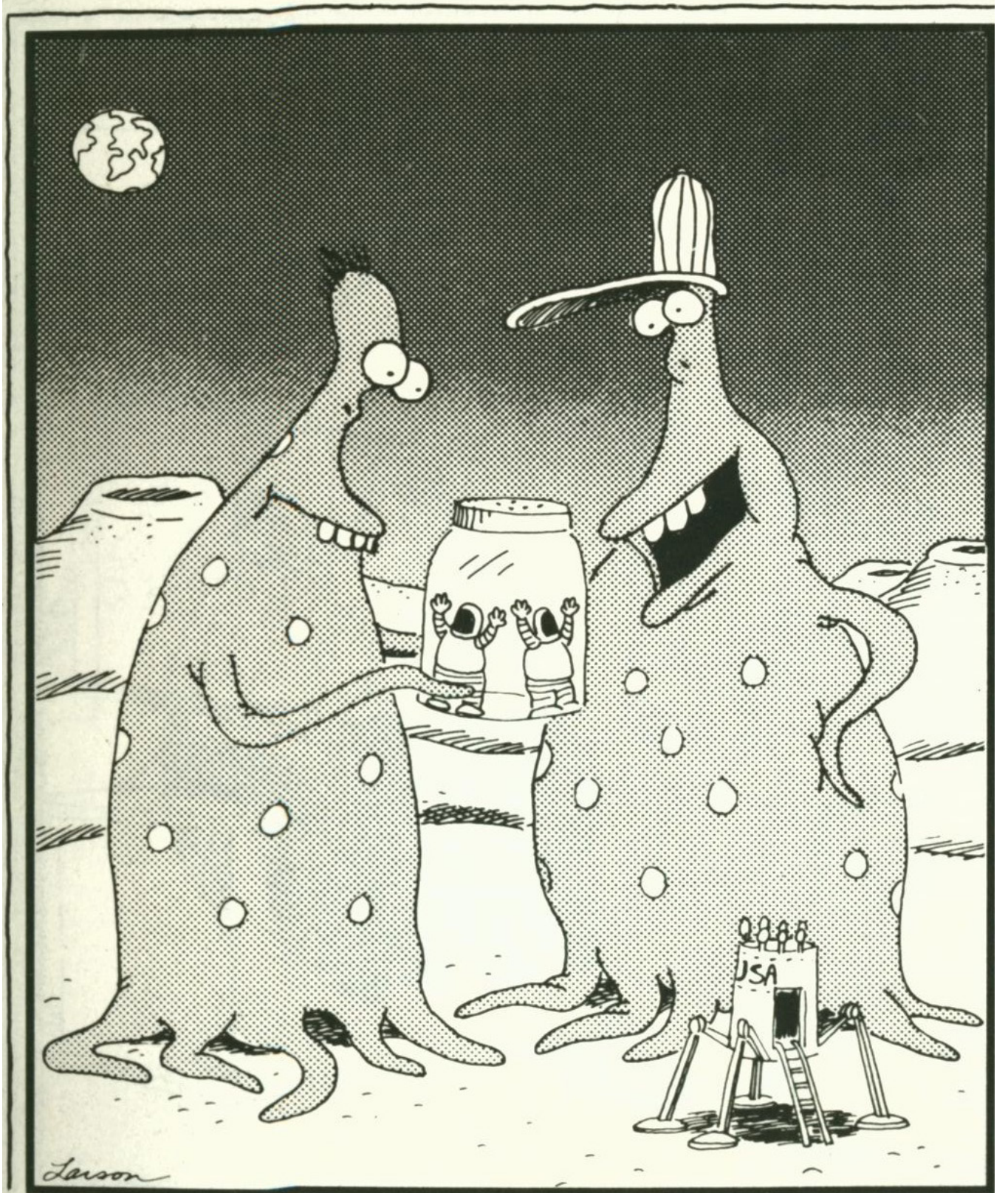
Fantastik Okumaları...

Primitive UFOs *

*İlkel UFOlar

"Pretty cool, Dewey. ... Hey! Shake the jar and see if they'll fight!" *

* *Vaay cool, Dewey... Hey! Kavanozu salla da kavga edecekler mi görelim!*

GEÇİT AÇILDI...

